

Reixes enllà

BUTLLETÍ DEL SEPAP-Secretariat de Pastoral Penitenciària

¡Cristo ha resucitado!

El perseguido, el traicionado, torturado y juzgado impunemente, el sacrificado vilmente... Aquél que colocan en un sepulcro vigilado por el mejor ejército del mundo... ha resucitado. Mirad: la tumba está vacía.

La vida, la esperanza, la luz, la verdad ha triunfado por encima de todas las maquinaciones farisaicas. El Espíritu del Resucitado nos llena de vida. Es la fuerza del Amor la que prevalece. Y es una palabra que encierra una forma de actuar, de pensar, de hablar la que surge del Resucitado hacia sus discípulos: Paz. Paz a vosotros. Mi paz os dejo. Id a anunciar... desde mi Paz que debe llenar vuestros corazones. Paz. Paz. Paz.

El Paso del Señor por nuestras vidas debe dejar huella, su huella. No vivimos tiempos fáciles, nunca lo han sido, es como si ahora iniciásemos el tiempo de Cuaresma que hemos dejado atrás. Es tiempo de Pascua. Pascua para todos los que formamos el SEPAP.

No podemos estar siempre lamentándonos de la traición del Judas de turno; no gastemos nuestro tiempo observando al Pilatos de nuestros días (seguirá lavándose las manos y condenando inocentes); tampoco podemos huir hacia Emaús porque creíamos, esperábamos... o quedarnos encerrados en el Cenáculo por miedo a las represalias.

Es hora de salir a ser testigos del Resucitado. Tal vez como Pedro tengamos que arrepentirnos y llorar nuestros errores y pecados, pero salir a las plazas (o patios, o pasillos, o aulas) y mostrar nuestra fe en el Dios del Amor, de la Vida, de la Esperanza.

Pero, como los discípulos, la fuerza la recibiremos en torno a María en el Cenáculo, donde el Espíritu viene a la comunidad. Donde el resucitado se aparece. Y si este mismo Resucitado ha aparecido a Magdalena... ella corriendo acudió a decirlo a sus hermanos, en comunión de noticias, de alegrías...

...como los de Emaús que no dudaron en rehacer su camino de huida para vivir en comunión la Buena Noticia.

Nuestro Tomás de hoy día tendrá que reconocer ante la comunidad su dureza de corazón, su terquedad y sus falsas ínfulas. Tomás, Tomás, ¿cómo se te ocurre hablar así del Resucitado? ¿Acaso estuviste en el calvario? ¿Tu viste cómo le trataban, cómo hablaba perdonando y moría orando? ¿Saboreaste la cruz y el dolor, respiraste el amor que desprendía aquél Gólgota? ¿Por qué te empeñas en ocultar tu huída de la cruz con unos razonamientos que hasta a ti te sueñan a falsos? El Resucitado acoge a todos: Pedro, Magdalena, Tomás, los de Emaús... y a todos transforma. Y comienzan a ser testigos hasta la muerte. Transformados, unidos, en comunión, en responsabilidad, en coordinación. La llamada está hecha. El Resucitado está entre nosotros. Ven, Tomás.

José Mª Carod

Sumari

Editorial

Un racó per a compartir (pàg. 2 3).

És bo saber ho (pàg. 4 5).

Parlem ne plegats (pàg 6).

Recomanem (pàg. 7).

Agenda (pàg. 8).

SEPAP

Rivadeneira 6, 8° 08002

Telèfon i fax: 93 3176397

Dipòsit Legal B-12460-1995, edita SEPAP

www.sepapbcn.org

e-mail: sepap_bcn@yahoo.es

Horari:

Matins: De dilluns a divendres de 09,00 a 14,00

Tardes: De dilluns a dijous de 16,00 a 19,30

UN RACÓ PER A COMPARTIR

Comunicat de premsa

Davant dels fets que han sortit a la premsa des del dia 3 de març de 2006 referent a una actuació suposadament incorrecta de Mn. Andreu Oliveras, capellà del Centre Penitenciari Model de Barcelona, la Delegació de Pastoral Social de l'Arquebisbat de Barcelona i el Secretariat de Pastoral Penitenciària (SEPAP), manifesten:

1. Acreditem l'honorabilitat de Mn. Andreu Oliveras i reconeixem el treball que ve avalat per la tasca que realitza des de fa setze anys en diferents centres penitenciaris a favor de l'acompanyament i rehabilitació dels presos, per les accions i iniciatives que ha impulsat juntament amb els voluntaris per eradicar el consum de droga entre els presos. Són molts els testimonis de professionals, presos i ex-presos que avalen aquestes afirmacions.

2. Denunciem la forma esbiaixada i manipulada amb què s'ha difós la notícia en els mitjans de comunicació, fent judicis d'intenció sobre la tasca pastoral de Mn. Andreu Oliveras, posant en qüestió la feina desinteressada de molts voluntaris.

3. La nostra voluntat és de continuar treballant en favor de la població reclusa en tot allò que pertany al nostre àmbit i demanem que així com nosaltres respectem la tasca dels responsables dels centres penitenciaris, que també es respecti i valori la tasca desinteressada dels capellans i voluntaris del SEPAP. Creiem que la col·laboració conjunta facilita el treball a favor de la rehabilitació dels presos.

Barcelona, a 7 de març de 2006

Delegació de Pastoral Social de l'Arquebisbat de Barcelona
Secretariat de Pastoral Penitenciària de Barcelona (SEPAP)

El Secretariat de PASTORAL PENITENCIÀRIA de Mallorca manifesta el seu suport a la tasca realitzada per Mn. Oliveras i tants capellans i voluntaris amb els privats de llibertat i en l'alliberament de l'adicció a la droga.

Exigim, també, el respecte que mereixen els qui des de la gratuïtat dediquen temps i energies a l'acompanyament d'aquells qui la societat condemna a l'aïllament. Salutacions cordials.

Jaume Alemany

Director del Secretariat de PASTORAL PENITENCIÀRIA DE MALLORCA

Acabo de llegir el comunicat tan mesurat i tan cristià. Tan d'acord amb l'encíclica "Déu és amor". La persecució sempre és signe de que Jesús és en el treball de l'apòstol. Enhorabona, Endavant!

Digues-li a Mn. Andreu que jo, i tota la gent de Sant Pere de les Puel·les estem en comunió amb ell.

Francesc Vergés i Vives

Me ha gustado mucho la carta que desde el Secretariado se ha escrito. Expresa lo que pensamos y llevamos en el corazón todos los que hemos tenido la suerte y la gracia de haber conocido, y trabajado con Mn. Andreu.

María Aguadé

Sabem que això li ha passat, ara, a l'Andreu, demà puc ser jo, o qualsevol dels qui entrem en contacte amb la "justícia" que sempre té la patologia de ser injusta. Ja ho sabem i no ens tirem enre... però cal que afinem estratègies per ser eficaços en acaronar i en denunciar. Cal que ens treballem més i ens coordinem millor. Amb els anys que porto entrant a presons i continuo sentint-me maltractat!

Miquel Cubero

No tomarás el nombre del hermano Adriano en vano...

Encapçalo aquest petit comentari que m'han demanat copiant el segon manament de la llei escrita per Moisés, al saber que no hi ha censura, i que en tindrà poca transcendència, i que els lectors d'aquesta publicació estem a la mateixa barca.

Voldria aportar un aspecte entorn de la mort de l'Adrià que amb alguns de vosaltres hem pogut compartir i que sense dubte és derrotista, negatiu i pessimista... I parlo en primera persona, per això és com una pregària que sempre he fet i que ara ben segur que l'Adrià m'ajudarà... I és que voldria ser com ell, fer el que hom creu, el que a hom "li dona la gana" estimant a la seva comunitat i a l'Església Universal.

Però sento que utilitzem el sant per justificar-nos i creure que l'església s'ocupa dels pobres i que anem bé... ¿de què serveix dir i publicar que l'Adrià s'ocupava dels més rebutjats i marginats, si nosaltres al que ens molesta el fitem fora dels nostres pocs i insuficients tingladets de caritat?...

No hi ha cap dubte que tothom té el seu carisma i que no tothom podem fer el mateix, però crec que amb tanta lloança a un mort i als nostres sants tornem a oblidar el que ells han fet i per qui. Encara que a algú li pugui molestar, puc dir que a l'Adrià el vam deixar massa sol i, que per posar un exemple, si no hagués estat per alguns donatius particulars i no només de gent d'església no hagués pogut fer les "seves vacances d'estiu" anant pels penals de l'Estat a veure els seus amics... Que alguna vegada en nom de l'ordre i de la seguretat se li negués un iogurt i poder donar la roba a la seva manera i en el seu estil. No discuteixo res a ningú ni vull posar en qüestió ni a l'Administració laica ni a l'eclésiàstica, tan sols dir que no fa falta que lloeu tant a la gent que sí es qüestiona des de la vida i generositat que els nostres sistemes no són suficients. És un diàleg que ens pot anar bé a tots els que estem a un lloc (diguem vanguardia?) i als més tècnics de la reraguarda. Tampoc voldria fer la crítica fàcil i demagògica, però el seu funeral a l'església de Sant Agustí (amb molts aspectes positius) el vaig trobar molt ric d'estètica, però pobre de vida i de la figura que ha estat per molts el germà Adrià. Per això opino que els nostres rituals seran expressió de la vida dels nostres sants només quan la nostra vida creient estigui en comunió amb la gent que practica la justícia.

Manel Pousa, amic del germà Adrià Trescents

Salmodia del 107

Todos los presos y presas, bendecid al Señor, que es el Dios de Libertad, que puede romper todas las cadenas. Si un día abriese todas las puertas de todas las cárceles se acabaría vuestro cautiverio.

Niños que habéis de visitar a vuestros padres en la cárcel: bendecid al Señor, que tal vez, un día, os haga volar por encima de las cárceles y podréis rescatar a vuestros padres. Porque Dios no puede resistirse a la sonrisa ni al llanto de un niño.

Niños que vivís en la pobreza, ¿sabéis que sois los predilectos de Jesús, que también fue Niño Pobre? Bendecid, cantadle al Señor vuestras alegrías, que son sus alegrías.

Drogadictos, bendecid al Señor. El puede ofreceros ese mundo mejor que andáis buscando. El puede libraros de vuestras torturas. El sabe por qué os drogáis. Bendecidle por las calles y por los rincones donde os escondéis para pincharos.

Vendedoras de loterías, tiradores de dados y de cartas, músicos ambulantes, farambuleros de nuestras calles, bendecid al Señor. El se alegra con vuestras ocurrencias y vuestros pequeños engaños.

Madres que pedís limosna; bendecid al Señor, que puede abrir los bolsos de todos los señores y hacer que el dinero salte a vuestras manos. Bendecidle.

Ladrones, atracadores, bendecid al Señor. Seguro que no aprueba vuestros métodos, pero Dios es el primero que quiere que se reparta la riqueza, que haya de todo para todos, que no esté sólo el dinero en las arcas de los potentados o en las cajas de los bancos.

(Extret del seu llibre "Sonrisas de Dios entre los marginados")

ÉS BO SABER-HO

En memòria del Germà Adrià

CÁRCELES

Ya he dicho que mi vida, fuera de la Comunidad, transcurre en el Centro Gavina, en la Calle, en la Cárcel.

Qué cárceles visito durante el año:

La Modelo: Acostumbro a ir por la mañana. Cada tres semanas (a veces, más a menudo).

Wad-Ras: También cada tres semanas voy por la mañana.

Quatre Camins: Cada tres semanas acostumbro a ir por las tardes de 4:30 a 7:30.

Brians: Cada tres semanas voy todo el día. Por la mañana visito hombres. Por la tarde visito mujeres (sólo hora y media).

A Gerona o a Tarragona voy solamente si hay alguna visita especial o urgente.

Durante el verano, en julio y agosto, visito cárceles por España. Hago un viaje cada semana.

Antes de ir a una cárcel, preparo las entrevistas. Releo entrevistas anteriores o notas pendientes. Así voy evitando que me engañen (es natural que lo intenten) y puedo seguirles y orientarles mejor. Acostumbro a ir por Módulos (pabellones). Doy la lista al funcionario jefe, que me busca siempre un despacho o un lugar apropiado para hablar tranquilamente. Y a los presos les veo siempre uno a uno.

No hago ninguna actividad. No doy clases ni colaboro en otras actividades. Hay muchos voluntarios que prestan una colaboración muy eficiente.

Procuro molestar lo menos posible. Ya es demasiado difícil el trabajo de un funcionario para que lo entorpecamos. Si veo que voy a plantear algún problema, me retiro.

En todas las cárceles me reciben muy bien y gozo de estima de los funcionarios. Sólo en la Modelo hay un funcionario que se niega a llamarme a los presos del módulo que dirige cuando está él de turno. Ni me los quiere llamar ni permite que yo entre a llamarlos. Me dijo que no quiere saber nada de curas y frailes. Tampoco permite que el Capellán del Centro entre en su departamento.

En casa, después de las visitas, procuro escribir el encuentro con cada preso. Para las entrevistas, llevo ya preparada la conversación. Dejo siempre que ellos la inicien a su gusto. Poco a poco vamos entrando en lo que he preparado, si lo juzgo conveniente. Procuró escucharles con delicadeza, el tiempo que sea.

Muchos presos, que no pueden confiarse a funcionarios ni educadores ni asistentes sociales, a los que tienen en principio cierto recelo (podrían utilizar lo que les dijera), saben que a mi pueden decirme lo quequieran, incluso los mayores disparates y exageraciones.

Nunca utilizaré en contra suya lo que me digan; nunca lo sabrían los funcionarios del tipo que sean. Procuró calmarles. Algunos viven en un estado de tensión muy fuerte su encierro: resentimiento, miedo, odios, deseos de venganza...

Sentimiento de que se ha jugado injustamente con ellos...

Y nos reímos a veces incluso de su suerte.

Tomo nota de sus reclamaciones, de cuanto desean que transmita a otros; de encargos a su familia a alguna chica. Animo a que aguanten su encarcelamiento con dignidad. Que no se degraden ni se dejen acobardar por el ambiente carcelario. Les animo a que hablen con funcionarios o criminólogos o psicólogos; a que tomen parte en actividades, a que aprovechen el tiempo para leer o estudiar.

Me ofrezco para servirles en algo:

- Relación con su familia. Que muchas veces realizará ya lo saben mi colaboradora Luisa.
- Visitas a los juzgados. Que también hará la Luisa.
- Resolución de casos en la Dirección General o en la Dirección de la misma cárcel.

Hablamos de su salida en libertad, cuando ya la ven cerca abordamos ese problema tan importante para ellos. Les ofrezco ayuda ocasional:

- Ropa que saben les preparará y llevará Luisa.
- Ayuda (pequeña) de dinero, que les pondrá en peculio Luisa, previo comprobar que no tienen. Y si veo que me han engañado, se lo diré en la próxima entrevista.
- Y bastantes veces, antes de despedirle, oramos juntos un poco, o comentamos su vida religiosa en la cárcel. Siempre les animo a participar en las misas y en las celebraciones de los evangelistas...

Con frecuencia me piden que les lleve la Biblia o Evangelio que les llevaré sólo si confío realmente en que lo utilizarán.

Este año he ido menos veces a la cárcel. Mi salud algunos días no me lo ha permitido y he procurado entrevistarme con menos presos. He procurado que las entrevistas con cada uno pudieran ser más largas.

(Extret de la "Memòria 2003-2004" del Germà Adrià)

La mediació penal (I)

1. Què és la mediació penal?

La mediació penal consisteix en la participació voluntària de l'imputat o penat per un delicte o falta i de la víctima o perjudicat en un procés de diàleg i comunicació conduït per un mediador imparcial, amb l'objectiu fonamental d'aconseguir la reparació adequada del dany causat i la solució del conflicte des d'una perspectiva justa i equilibrada als interessos d'ambdues parts.

La mediació facilita que la justícia penal pugui tenir en compte, tant en els seus procediments com en les respostes a la delinqüència, el respecte a la dignitat i a la igualtat de totes les persones, la reparació i recuperació de les víctimes, la responsabilització i reinserció dels delinqüents i la participació voluntària dels uns i els altres i també de la comunitat en la solució dels conflictes.

Com posa de manifest la Comissió de prevenció del delicte de les Nacions Unides, la mediació permet a les parts afectades pel delicte, mitjançant la participació voluntària, compartir els seus sentiments, experiències i necessitats. Dóna a les víctimes l'oportunitat d'obtenir la reparació, sentir-se més segures i intentar tancar una etapa; permet als delinqüents comprendre millor les causes i els efectes del seu comportament i assumir la seva responsabilitat, els facilita la reinserció i possibilita a la comunitat comprendre les causes de l'acció delictiva, promoure la pau social i prevenir el delicte.

Es considera que la reparació del dany causat a la víctima i la solució del conflicte entre les parts no implica només la compensació a aquesta, sinó que a més contribueix a la pau social i a la reposició, conforme al dret, del bé jurídic vulnerat a conseqüència del fet delictiu, mitjançant la responsabilització i l'acció positiva del delinqüent.

2. Quan i per què sorgeix la mediació penal?

La construcció d'un marc de seguretat jurídica que respecti el principi de proporcionalitat i les garanties jurídiques de l'imputat ha estat un assoliment històric irrenunciable del dret penal. Però ha basat la seva perspectiva essencialment en la consideració dels procediments penals com un procés antagònic entre el delinqüent i l'Estat. Aquesta perspectiva ha allunyat la justícia penal de les conseqüències que l'acció delictiva ha tingut per a la víctima, de la consideració dels seus drets i de la preocupació per la reparació del dany sofert. També ha allunyat el delinqüent de la possibilitat d'entendre i afrontar les conseqüències que la seva acció ha tingut per a la víctima, la qual cosa dificultava que es responsabilitzés del dany i el reparés.

A partir dels anys setanta, el moviment en defensa dels drets de les víctimes posa de manifest la falta de consideració dels drets que les assisteixen. El sistema de justícia es fa més conscient de la influència negativa que poden tenir les incomprendions i les frustracions a què les víctimes es veuen abocades en les seves relacions amb la justícia penal. Per això, s'intenta potenciar els seus drets, la seva participació, la reparació material i moral del dany i la seva protecció i assistència. Els organismes internacionals, les Nacions Unides i el Consell d'Europa han impulsat recomanacions en aquest sentit, i els respectius països les han anat incorporant a les seves legislacions.

Paral·lelament, es posa de manifest que aquesta reordenació del dret penal, en el sentit d'una major consideració de la víctima, no pot anar en detriment dels drets del delinqüent ni tampoc provocar una reducció en els marges de tolerància.

Es considera que seria un fracàs del sistema penal ocupar-se exclusivament de la sanció al delinqüent. Així, a més a més de la importància de la pena, cal tenir en compte els principis de subsidiarietat i d'intervenció mínima del dret penal. El delicte, a part de la vulneració d'un bé jurídic, és també l'expressió del dany produït a la víctima i d'un conflicte i, per tant, el sistema de justícia penal, sense deixar d'entendre el delicte i la seva resposta com un assumpte públic, ha de tenir en consideració la solució que donen al conflicte la víctima i l'infractor.

L'any 1998 el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya va iniciar com a experiència pionera a l'Estat espanyol el Programa de mediació i reparació en la jurisdicció penal. Amb aquesta iniciativa es proposa contribuir a una justícia penal més participativa, que consideri de forma conjunta els interessos de la víctima i de la comunitat i també la reinserció de l'infractor.

(Extret de la web del Departament de Justícia: www.gencat.net/justicia/)

L'arribada a la presó

El dia 5 d'abril tingué lloc a la seu del CEP una tertúlia sobre com es viu la presó el primer cop que s'entra i quines són les sensacions. Organitzada per Justícia i Pau, intervingueren la Maria Antònia Navarro (mestra a Quatre Camins), en Josep Maria Carod (capellà del CP Joves de Barcelona, director del SEPAP) i un intern del CP Quatre Camins.

Les conclusions foren les següents:

1. CONSTATEM

El moment de l'ingrés a la presó i els primers dies de l'estada en un centre és un moment extraordinàriament delicat per a l'equilibri psicològic de l'intern, sotmès a una situació de gran vulnerabilitat, sobretot si és primari.

L'intern pateix profundes impressions i sovint experimenta angoixa, desconcert i ansietat, a conseqüència del brutal trencament de la seva vida ordinària, familiar, laboral, social, afectiva.

L'intern experimenta sovint una gran ansietat i por davant d'un nou escenari en el que tot li és desconegut i on la seva vida passa a dependre d'una institució que la determina absolutament fins als últims detalls. Alhora, es veu abocat a desenvolupar mecanismes d'autodefensa, davant d'una realitat que li és sovint hostil.

En el cas dels interns preventius, aquesta ansietat i angoixa se sumen a l'ansietat i a les tensions relacionades amb el desenvolupament del procés judicial.

La manera com es viuen les primeres hores i dies de l'ingrés poden ser determinants de les actituds, sentiments i mecanismes mentals que l'intern desenvoluparà al llarg de la seva condemna o estada a la presó. Per exemple, una experiència de violència ens els primers dies pot comportar una actitud permanent de desconfiança, enduriment emocional i aïllament durant tota l'estada.

Sovint des dels primers dies, molts interns inicien un estat mental de fugida o evasió de la realitat penitenciària o d'hiperactivitat evasiva.

El procés d'adaptació a la vida carcerària és llarg i difícil, sovint comporta un cert grau de despersonalització del subjecte.

Alguns interns, per les seves especials característiques, com ara els estrangers que no parlen les llengües oficials, pateixen un impacte addicional en l'ingrés, gran desorientació així com enormes dificultats per adaptar-se a la institució.

Sovint, els companys d'empresonament ofereixen un suport important i donen orientació als nous vinguts. Les agressions i violacions als nous vinguts són absolutament excepcionals actualment a les presons catalanes i són més aviat un mite.

Els nostres centres penitenciaris no disposen de mecanismes específics per a l'adequat acompanyament i suport psicològic d'aquest moment crucial de l'arribada a la presó.

L'actuació dels centres es limita a subministrar a l'intern un volum excessiu d'informació que ha d'assimilar en molt poc temps, una visita mèdica i l'entrevista d'alguns professionals, orientada gairebé exclusivament a determinar la ubicació interior i futures activitats de l'intern o prevenir el risc de suïcidi. Aquest període d'adaptació, informació i entrevista és excessivament curt.

Els trasllats de centre, si bé en menor intensitat, també generen una experiència psicològica similar i obliguen a un nou esforç d'adaptació a una nova realitat.

Els interns que ingressen en situació d'indigència econòmica i sense suport econòmic extern reben un ajut de l'administració per a petites despeses, però la quantitat és força minsa i hauria de ser incrementada.

2. DEMANEM

Que per part de l'Administració Penitenciària s'estudiïn, revisin i avaluin els protocols d'atenció i el tractament efectiu que es dona als interns que ingressen en els diversos centres penitenciaris, així com les problemàtiques, necessitats i sofriments que pateixen els interns a la seva arribada i en el seu procés d'adaptació i com afecten aquests el desenvolupament posterior de la vida dels centres penitenciaris.

Que l'Administració Penitenciària elabori i implanti mecanismes per a un adequat i efectiu acompanyament i suport psicològic dels interns que ingressen en els centres i per a una orientació i tutorització que facilitin la seva adaptació al centre penitenciari. Aquest període d'acompanyament, orientació i adaptació ha de tenir amb una durada suficient que tinguin en compte les necessitats de l'intern i li permetin assimilar la informació necessària per a la seva nova vida en el centre. Cal que els responsables dels centres dediquin una atenció molt especial quan les persones que ingressen en presó són indigents, estrangers que no coneixen el castellà ni el català o persones amb problemàtiques psicològiques importants.

(Publicat a la web www.justiciaipau.org)

RECOMANEM

No t'ho perdís!

La nova
adreça de la
web del
SEPAP

Et recomanem especialment la pàgina web del SEPAP:

www.sepapbcn.org

En aquesta pàgina podràs trobar materials per a la Pastoral Penitenciària.

Volem ser "pont" entre les diverses experiències que sorgeixen cada dia del nostre contacte amb el món de la presó.

Tot el material que apareix aquí de catequesi i dinàmiques ha estat experimentat a alguna presó. Hi és aquí per a poder compartir-lo amb qui ho desitgi.

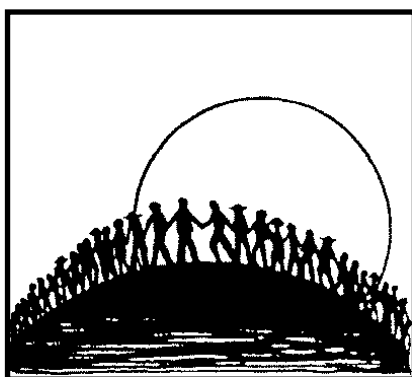
Si vols pots donar-nos les teves suggerències i opinions escrivint al "Llibre de visites".

Un llibre per llegir

Sonrisas de Dios
entre los marginados

Sonrisas de Dios entre los marginados, és un llibre del Germà Adrià, en el que relata les seves vivències amb els marginats dels barris de Barcelona i amb els presos de diverses presons espanyoles. En aquest llibre aquestes experiències, sovint esdevenen salm, pregària de súplica per tal que el Regne de Déu, fet justícia, pau i llibertat arribi a tots, especialment als que més pateixen.

Una pel·lícula per veure

Teresa de Calcuta

Teresa de Calcuta, de Fabrizio Costa, és la versió cinematogràfica d'una sèrie de televisió sobre la vida de la Mare Teresa.

Tot i alguna deficiència tècnica el film respecta i descriu amb encert l'esperit i les motivacions vocacionals d'aquesta gran dona.

Aspectes importants de la pel·lícula són l'activitat incansable de Teresa al costat dels més pobres, la seva experiència de pregària i les dificultats que va tenir amb les autoritats civils i eclesials

AGENDA

SOBRE ELS CURSOS DE FORMACIÓ PELS VOLUNTARIS

Durant aquest curs 2005-2006 s'han realitzat tres cursos de reciclatge pels voluntaris del SEPAP. Fins el mes d'abril han fet del curs 120 voluntaris. El contingut del curs és el següent:

MÒDUL A: L'ENQUADRAMENT LEGAL DE LA INTERVENCIÓ EN L'ÀMBIT PENITENCIARI

MÒDUL B: L'ACCIÓ DEL VOLUNTARIAT: PRINCIPIS GENERALS D'ACTUACIÓ

MÒDUL C: HABILITATS BÀSIQUES PER A L'EXERCICI DEL VOLUNTARIAT

ASSEMBLEA DE FINAL DE CURS

El dia 27 de maig tindrà lloc l'Assemblea de final de curs dels voluntaris del SEPAP, al Seminari de Barcelona de 9:30 a 13:30.

TOTS I TOTES HI SOU CONVIDATS!!

US RECOMANEM ESPECIALMENT...

La pregària "Des del món de les presons", organitzada pel SEPAP.

Dia: 15 de maig

Hora: 20.45h

Lloc: l'Església del Sagrat Cor dels Jesuïtes de Casp (Casp, 27 de Barcelona).

UNA CRIDA URGENT

Des del taller de catifes del C.P. Trinitat ens han fet arribar que necessiten un voluntari o voluntària per tal que pugui venir algun dia de dilluns a divendres de 15:30 a 17:00.

Els interessats podeu posar-vos en contacte amb el SEPAP (93 317-63-97).

En una càrcel, un preso comenta indignado a su compañero de celda:

- Es un poco ridículo lo que están haciendo conmigo.
- ¿Por qué?
- Porque me metieron aquí por robar pan, y ahora me lo traen gratis todos los días.

